

ἀδύνατοι καὶ δὲν ἀντέχουν εἰς τοὺς μακροὺς δρόμους καὶ τὰ βαρέα φορτία, ἀλλὰ φροντίζουν διὰ τὰς ἐργασίας τῆς οἰκίας, καθαρίζουν δηλαδὴ τὴν κυψέλην, κτί. ζουν νέα κύτταρα καὶ ἐπιδιορθώνουν τὰ παλαιὰ, τρέφουν δὲ καὶ περιποιῶνται τὰ αὐτὰ. ἑωσοῦ ἐπωασθῶν, ἐνῷ αἱ εὐρωστότεραί των ἀδελφαὶ γυρίζουν τοὺς ἀγροὺς καὶ τοὺς κάμπους καὶ συνάζουν ἀπὸ τὰ ἀνθη πᾶν ὅ,τι ταῖς χρειάζεται πρὸς τροφήν καὶ πρὸς κατασκευὴν μέλιτος καὶ κηρίου. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἐφωτισμέναι μὲ μακρὰν καὶ ψιλὴν προδοσχιδα, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ροφοῦν τὸ νέκταρ ἀπὸ τὸ βάθος τῶν καλύκων, ἐνῷ τριβόμεναι ἐπάνω εἰς τοὺς στήμονας τοῦ ἀνθους σκεπάζονται μὲ τὴν κιτρίνην ἐκείνην σκόνην, ἥτις ὀνομάζεται γῶρις. καὶ τὴν ὁποίαν ἀποτινάζουν εἰς τὰς ἀποθήκας των ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κυψέλην, δὲν ἀρκοῦνται ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν προμήθειαν, ἀλλὰ φροντίζουν πρὶν ἀναχωρήσουν διὰ τὴν οἰκίαν νὰ γέμισουν καὶ τὰ μικρὰ καλάθια, εἰς τὰ ὁποία ἀπολήγουν οἱ ὀπίσθιοί των πόδες.

Τὸ θαυμαστότερον ὅμως μέρος τοῦ σώματός των εἶναι τὸ κέντρον, τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ξίφος, τοῦ ὁποίου ἡ φήμη μόνον τὰς προφυλάττει ἀπὸ πολλὰς ἐνοχλήσεις καὶ ἀδιακρισίας καὶ βλάβην ἐκ μέρους τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι μηχανισμὸς περίπλοκος καὶ τόσον μᾶλλον θαυμαστὸς ὅσον μάλιστα δύναται νὰ διακριθῇ διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὡς βλέπετε ἐκ τῆς ἐνώπιόν σας εἰκόνας, ὁ μηχανισμὸς ἀποτελεῖται ἐκ δύο μακρῶν πριονίων ἡνωμένων κατὰ μήκος, μεταξὺ τῶν ὁποίων φαίνεται λεπτή τις γραμμὴ, αὐτὸ τὸ κέντρον, ἐνῷ οἱ δύο στενοὶ θύλακες οἱ ὁποῖοι κρέμονται ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ἐμπεριέχουν τὸ φαρμάκιον, τὸ ὁποῖον χύνεται διὰ μέσου τοῦ κέντρου εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ μέλισσα κεντρήσῃ. Τὸ κέντρον εἶναι τόσον λεπτὸν καὶ λεῖον, ὥστε ὅταν ἐξετασθῇ ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον δὲν δεικνύει τὴν μικροτάτην ἀνωμαλίαν, ἀλλ' εἶναι εἰς ὅλον τοῦ τὸ μήκος ἐντελῶς στιλπνὸν καὶ ἀπολήγει εἰς αἶχμην τόσον λεπτὴν ὥστε σχεδὸν χάνεται ἀπὸ τὴν ὄψιν, ἐνῷ τοῦναντίον τὸ κοπτερώτερον ξυράφιον τοῦ κόσμου ἐξεταζόμενον ὑπὸ τοῦ μικροσκοπίου φαίνεται χονδρὸν καὶ ὀδοντωτὸν, ἡ δὲ λεπτοτάτη βελὸν ὁμοιάζει μὲ παχεῖαν ῥάβδον σιδηρᾶν.

Σὰς εἶπα ὅτι ἡ Βασίλισσα καταγίνεται ἀδιακόπως εἰς τὸ νὰ γενῇ αὐτὰ συνήθως μὲν 200 τὴν ἡμέραν ἐνίοτε ὅμως καὶ 3000-4000, καὶ ὅτι χρέος τῶν τροφῶν εἶναι νὰ τὰ ἐπωάζουν καὶ νὰ τρέφουν τὰ νεαράς

ἀδελφὰς των, αἱ ὁποῖαι, ἅμα ἀναπτύσσονται, λαμβάνουν καὶ αὐταὶ μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τῆς κυψέλης. Πιθανὸν νὰ σᾶς φανῇ παράδοξον πῶς κατορθώνουν νὰ χωροῦν εἰς μίαν κυψέλην τόσαι χιλιάδες μελισσῶν, ὅσαι γεννῶνται εἰς διάστημα ἑνὸς ἔτους, ἀφοῦ ὁ πληθυσμὸς αὐξάνει κατὰ τόσας ἑκατοντάδας καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ ἴδῃτε πόσον σοφῶς ὁ Θεὸς ἐπρονόησε δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας καὶ ἐνδεχομένας δυσκολίας τῶν μικρῶν τούτων πλασμάτων του. Ἡ ζωὴ τῶν ἐργατιδῶν ὠρίσθη εἰς 6—8 μῆνας, σπανίως δὲ εἰς ἕν ἔτος· ἐπρεπε λοιπὸν αἱ ἀποθνήσκουσαι νὰ ἀντικαθίστῶνται ὁλονὲν ὑπὸ ἄλλων, διὰ τοῦτο ἡ ζωὴ τῆς βασίλισσης ἐμακρύνθη εἰς 4—5 ἔτων, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων γεννᾷ ἑκατοντάδας γενεᾶς τέκνων, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ὑπὸ τῆς. Ἐπειδὴ ὅμως αὐξάνει πάντοτε ὁ πληθυσμὸς τόσον ταχέως, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ οἰκονομῶνται ὅλοι εἰς μίαν κυψέλην, ἀνγκάζονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ἀποστέλλουν ἀποικίας διὰ νὰ σχηματίσουν νέα βασίλεια εἰς ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ δὲ ἔχει ἀνάγκην βασίλισσης πᾶσα νέα ἀποικία, καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει παρὰ μία μόνον βασίλισσα, αἱ καλαὶ ἐργάτιδες λαμβάνουν ἕν ἀπὸ τὰ κοινὰ αὐτὰ, τὸ θέτουν εἰς κύτταρον βασιλικόν, τὸ ὁποῖον εἶναι πολλὸ μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, καὶ τὸ τρέφουν μὲ τὴν τροφήν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶναι ἀποκλειστικῶς τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, ἑωσοῦ μὲ τὰς πολλὰς καὶ καλὰς αὐτῶν περιποιήσεις, εἰς διάστημα 11—14 ἡμερῶν, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ κύτταρόν της ἡ νεαρὰ βασίλισσα, καὶ ἂν ᾔται φρόνιμος ἀναχωρεῖ εὐθὺς μὲ τὴν νέαν ἀποικίαν, ἄλλως ἡ παλαιὰ βασίλισσα τὴν φονεύει.

Ἴδού τι, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸν φθόνον, ἕν ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα εἴτε εἰς ἄνθρωπον εἴτε εἰς ζῷον, ἀλλὰ φαίνεται μᾶλλον νὰ ᾔται υπερβολικὴ φιλοτιμία, διότι ἡ βασίλισσα νομίζει ὅτι διακινδυνεύει τὸ βασίλειόν της καὶ προτιμᾷ νὰ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν της μᾶλλον ἢ νὰ θυσιάσῃ τὰ δίκαιά της. Καὶ ὅμως μὲ ὅλην τὴν φιλοτιμίαν δὲν ἀποφασίζει νὰ συμπλακῇ μὲ τὸν ἐχθρόν της ὅταν δὲν ᾔται ἐλπίς ὅτι θὰ ὑπερισχύσῃ ἐναντίον της. Εἰξεύρει ὅτι ἂν κεντρήσῃ τὴν ἀντίπαλόν της τὴν φονεύει, δὲν ἐννοεῖ ὅμως νὰ χάσῃ μὲ τὸ μέσον τοῦτο τὴν ἰδίαν τῆς ζωὴν, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ βασίλειόν της ὀρφανὸν καὶ ἀπροστάτευτον, ὅθεν ζητεῖ νὰ τὴν κεντρήσῃ εἰς τὸ μόνον μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον δύναται ἀσφαλῶς νὰ ἀποσύρῃ τὸ κέντρον της, δηλαδὴ εἰς τὴν κοιλίαν, ἐὰν ὅμως ἴδῃ ὅτι ἡ ἀντίπαλος ἀμύνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ εἰς αὐτὴν, τότε ὑποχωρεῖ καὶ ἐπιφυλάσσεται νὰ εὕρῃ καταλληλοτέραν στιγμὴν. (ἀκολουθεῖ.)

